

tid opsætte at tale derom, da jeg hellere vil omtale det ved en senere Paragraf. Lovforslagets § 4 forekommer mig absolut at være Hovedbestemmelsen, hvorpaa den egentlige Bægt maa lægges. Paragrafen har forskjellige Formaal. Jeg maa maasse først se paa dens Betingelser, sammenholdte med de tilsvarende Betingelser, der ere forlangte for den supplerende Hjælp foruden Sygekassernes i Regjeringens Lovforslag. Ifølge dette skal Vedkommende mindst 3 Aar have været Medlem af en af Indenrigsministeriet godkjendt Sygekasse, og han kan da faae et Beløb, der svarer til det, han faar af Sygekassen; ifølge dette Lovforslag opnaar Vedkommende Understøttelse, naar han har Afgang til Understøttelse af en Sygekasse. Man maa absolut lægge Bægt paa Ordet „Afgang“, thi det er virkelig overmaade let at skaffe sig Afgang for en overordentlig lille Præmie til Understøttelse fra en Sygekasse, og jeg vil henstille, om man dog ikke maa erkjende, at der her er Noget, som nærmer sig det Nominelle, og som er overordentlig Lidt, og at man derved skaber en overordentlig stor Fristelse til at omgaa det Lovlige, ikke at tale om den Opfordring, man giver Kommunerne til at omgaa Bestemmelsen og tilvende sig $\frac{1}{4}$ af den Understøttelse, som den ellers skulde give fuldt ud. Det er det Misligste af alle Punkterne, at Vedkommende skal have havt Afgang til en af de i § 3 nævnte Kasser, eller i et Aar have været Medlem af en Alderdomsforsørgelsestasse, det er saa overordentlig let at skaffe sig en lille Afgang til en Forsørgelsestasse og saa at benytte dette efter Lovforslagets § 4. § 4 sammenblander altsaa i høi Grad forskellige Formaal og fører et nyt til. Efter Regjeringens Forslag faar han Ret til suppleret Sygehjælp, men efter dette Lovforslag faar han Ret til for det Første, at det, der gives ham, ikke staar i nogen som helst Forbindelse med Størrelsen af den Understøttelse, han modtager fra Sygekassen, og det Samme faar han, naar han et Aar har været Medlem af en Alderdomsforsørgelsestasse. Men dernæst faar han en anden Afgang til ubetinget Hjælp af Kassen, „nemlig, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at skaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde“, med andre Ord, han faar Afgang til det, som det offentlige Fattigvæsen ellers er pligtigt at yde ham, blot han har lukket Døren lidt op til en Syge- eller Alderdomsforsørgelsestasse, og paatvinger derved Understøttelsestaxen den Byrde, som det offentlige Fattigvæsen ellers skulde overtage. Man giver ham en legal Bærdighed og Ret til at kræve den Hjælp, han behøver, i alle Tilfælde, og man giver ham den der, hvor han har fast Ophold. Det er ogsaa en meget væsentlig Forandring fra de almindelige Bestemmelser, saa at dette er en overordentlig indgribende Bestem-

melse. Det er fremdeles en overordentlig haard Bestemmelse over for dem, hvem den ikke kan komme til Gode. Det at tillægge Vedkommende en saadan bestemt legal Bærdighed har dog sit meget Mislige, naar man maa erkjende, at der efter denne Lov i lange Tider vil være Mange, som ikke af Mangel paa Villie, men af Mangel paa Gode have kunnet skaffe sig den; der maa være overordentlig Mange, og jeg behøver blot at henpege til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) sagde, for at man skal erkjende, at man ikke for Tiden kan gjøre noget Saadant. Hvorfor skal man saa give det Præg af legal Bærdighed, som en Mand faar, fordi han har været i Stand til at indlede en saadan Forbindelse. Jeg skal erkjende, at det, at en Mand har sikket sig Alderdomsforsørgelse eller en Sygehjælp, maa i næsten alle Tilfælde være en absolut Ubefaling overfor Understøttelsestaxen, og naar vi komme til at tale om den Understøttelsestasse, som er omtalt i det næste Lovforslag, skal det vise sig, at jeg ikke tenker mig, at man ikke skulde støtte saadanne Folk, der have viist, at de ere hæderlige og ville sikke deres Fremtid, og man bør støtte dem, om det saa blot var, for at de kunde vedblive med deres Bidrag til en saadan Kasse. Man skal ikke undlade at støtte dem paa alle Maader; men jeg vil ikke give dem Ret til at sige: „Jeg vil have det, jeg vil have Hjælp ikke blot dertil, men for al Træng.“ Hvad bliver der tilbage for Bestyrelsen af Understøttelsestaxen, der paatager sig hele Fattigvæsenets Forpligtelser? Den faar ikke Skjønnet om, hvorvidt den Vedkommende skal have Hjælp, men kun om, hvor meget han skal have, og hans Træng skal den afhjælpe. Derfor er § 4 saa dybt indgribende i hele Organisationens af vort Fattigvæsen. Derfor beklager jeg og har paa et tidligere Stadium i Udsagnet beklaget, at dette Forslag skulde komme frem, fordi det, naar man vil fremme Selvhjælp, hvad jeg vil, hvorfor jeg har været villig til at stemme for Regjeringens Forslag, er overordentlig misligt at sætte den i Forbindelse med et saadant Omfang af Fattigunderstøttelsen, som her er tilfattet. Naar man skaber en Understøttelse som den, der er nævnt i § 5, overlader det private Samfund at bære den op — og er der en god Mand i Samfundet, vil og maa det bære den op — saa vil man aldrig faarne Midler til at skaffe dem, der ere absolut værdige Medlemmer af Samfundet, hvad de behøve for at leve og sikke sig deres Fremtid. Men det er en ganske anden Sag end det, her tænkes gennemført. § 4 er den, der griber stærkest ind i det Bestaaende. Jeg er paa ingen Maade blind for, at der i Paragrafen er sat den Betingelse, at den Vedkommende ikke ved Dovenskab, Drikfældighed eller lastefuld Vandel selv er Skyld i sin Træng og ligeledes at han ikke ved Dom maa være funden skyldig i en vanærende Handling.